

ЗАМІСТЬ ПЕРЕДМОВИ

Відчуваю острах, і то цілком зрозумілий. Як зможу я — музикант, що у своєму житті не написав жодного поетичного рядка, хоча й скомпонував чимало творів звукових, — як зможу я сказати щось путяще про поета і його збірку? Серед мистецтв кожне має свої секрети, котрі важко зрозуміти тому, хто сам не втягнений у процес подібного творення або робить це іншими засобами. Кажуть, серце все відчує. Спробувати, звичайно, можна, але ж не лишень задля серця пишуться вірші.

Поет добирає слова, лаштує їх одне до одного, шукає несподіваних зіставлень, порівнянь, натяків, прислухається до звукової гами, долає опір матеріалу, “лупає скалу” свого первісного творива. Думка починає бриніти в тексті, ширяє його простором, вагається, намагає шлях, полемізує, розростається, перевтілюється, гамселить у двері (часом відкриті)... Або *не* починає, *не* вагається, *не* намагає, *не* розростається — залежно від доброї вдачі твору і від мистецького рангу автора, що, між іншим, ніколи не вимірюється кількістю чи пишнотою офіційного визнання, особливо нашого — традиційно запізнілого. Тим більше, що досягнутий мистецький щабель — річ нетривка, не пожиттєва; його утримання вимагає сумнівів і саморефлексії. Здається, у нашій поетки все гаразд із цими “сторожевими псами”:

вони достатньо гризуть її й тим убезпечують від перепочинку на лаврах. Як, зрештою, гаразд у неї і з поетичним рівнем:

"В заламах бганок, ніби знак питання,
Летить над світом малиновий плащ."

"Незнищене ewig-weiblich!
Ми всі — твої відбувайли"

Точно і водночас красиво. Такою й належить
бути справжній поезії.

Олександр Шетинський,
композитор